

III

A propòsit de la seva partença

16 d'abril de 1942

Pare meu,

Fora d'un imprevist, d'aquí a vuit dies ens veurem per darrer cop. Me'n vaig a fi de mes.

Si poguéssiu arranjar les coses de manera que, amb temps per davant, poguéssim parlar tranquil·lament d'aquesta tria de textos, fóra una bona cosa. Suposo, però, que no serà possible.

No en tinc pas ganes, d'anar-me'n. Me n'aniré amb angúnia. Els càlculs de probabilitat que m'hi determinen són tan incerts que no m'ajuden pas gaire. El pensament que em guia, de fa anys, talment que no goso abandonar-lo per febles que siguin les possibilitats de realització, és força acostat al projecte a què vaig tenir la gran generositat d'ajudar-me fa uns mesos, i que no va reeixir.

En el fons, la principal raó que m'empeny és que, donada la rapidesa a què vaig tot i el concurs de les circumstàncies, em sembla que és la decisió de quedar-me la que fóra de part meua un acte de pròpia voluntat. I el més gran desig que tinc és de perdre no sols tota voluntat, sinó tot ésser propi.

Em sembla que alguna cosa em diu que me'n vagi. Com que estic del tot segura que no és pas la sensibilitat, m'hi abandono.

Espero que aquest abandó, fins i tot si l'erro, em durà finalment a bon port.

El que en dic bon port, com sabeu, és la creu. Si no em pot ser donat un dia de merèixer tenir part en la de Crist, almenys que sigui en la del bon lladre. De tots els altres éssers que no Crist de l'Evangelí, el bon lladre és de lluny el que envejo més. Haver estat al costat de Crist i en el mateix estat durant la crucifixió em sembla un privilegi més envejable que el de seure a la seva dreta a la glòria.

Tot i que la data sigui a prop, la meua decisió no és pas encara presa de manera del tot irrevocable. Així, si per atzar tinguéssiu un consell a donar-me, ara en seria el moment. Però no hi penseu pas particularment. Teniu moltes coses molt més importants en què pensar.

Un cop me n'hagi anat, em sembla poc probable que les circumstàncies em permetin un dia de tornar-vos a veure. Quant a les trobades eventuais en una altra vida, prou sabeu que no em represento pas les coses així. Importa ben poc, això, però. La meua amistat per vós en té prou amb que existiu.

No em podré pas impedir de pensar amb viva angúnia en tothom qui hauré deixat a França, i en vós particularment. Però tampoc això no en té, d'importància. Crec que sou dels qui, passi el que passi, mai no els pot venir cap mal.

La distància no impedirà pas que, amb el temps, el meu deute amb vós, dia rere dia, creixi. Car no m'ho impedirà, de pensar en vós. I és impossible de pensar en vós sense pensar en Déu.

Cregueu en la meua filial amistat.

P. D.: Prou sabeu que, per a mi, amb aquesta partença, es tracta de tota una altra cosa que defugir patiments i perills. La meua angúnia ve precisament de la por que, anant-

me'n, a desgrat meu i inconscientment, no faci el que per damunt de tot no voldria fer — és a dir, fugir. Fins ara hem viscut aquí força tranquils. Si aquesta tranquil·litat desapareixia precisament després de la meva partença, per a mi seria horrorós. Si tingués la certesa que acabarà essent així, crec que em quedaria. Si sabeu coses que permetin de fer previsions, compto amb vós perquè me les comuniquieu.

Notes:

El 15 de setembre de 1940, Simone Weil i els pares arriben a Marsella fugint de la immediata ocupació de París pels alemanys.

El juny de 1941 se'n va al convent dels dominics de Marsella a veure el pare J. M. Perrin, per demanar-li si la pot ajudar a trobar una feina de treballadora agrícola. El pare Perrin confia aquest encàrrec a Gustave Thibon, que n'hi troba una.

Durant mesos, al convent dels dominics, hi conversa sovint de temes religiosos amb el pare Perrin. El març de 1942, però, aquest religiós es trasllada a Montpeller.

El pare Perrin baixa sovint a Marsella a veure-la, fins que el 14 de maig de 1942 Simone s'embarca amb els pares cap a Nova York.

És sobretot durant aquest temps en què només veu el pare Perrin en baixar ell a Marsella, i fins després, de viatge a Amèrica, quan li escriu tot un seguit de cartes, entre elles aquesta.